

THERESA TRAORE DAHLBERG

ÅRETS BECKERSSTIPENDIAT HETER Theresa Traore Dahlberg. Hon är 35 år gammal och bosatt i Stockholm. För att få en inblick i Theresa Traore Dahls konst är det bra att börja med hennes bakgrund. Med en pappa från Burkina Faso och en mamma från Sverige har hon växelvis vuxit upp i lilla Skogsby på Öland och i mångmiljonstaden Ouagadougou i Burkina Faso. Fyra år i taget på varje plats, »jobbigast var att komma hem till Sverige igen som tonåring och börja i klassen på nytt». Mest känd är Theresa Traore Dahlberg för sina filmer *Taxi Sister* (2011), *Ouaga Girls* (2017) och *Ambassador's Wife* (2017) som är inspelade i Burkina Faso och Senegal. Men när Beckersjuryn ringde och berättade den glada nyheten visste hon precis vilket projekt hon ville visa.

– Jag har alltid velat göra något om min

pappas projekt. Han och mamma träffades i Washington där de båda befann sig på stipendievistelse. Pappa för att studera ekonomi (enligt min far så var han första afrikanen att få sin MBA på Washington University i Portland) och mamma för att utbilda sig till agronom. Men pappa, som är musiker i grunden, hade alltid drömt om att starta en musikstudio i Burkina Faso och det gjorde han. Studion blev den första i landet. Han såg också till att utbilda ljudtekniker och producenter och startade även motsvarigheten till Stim i Burkina Faso.

– Ett av hans många projekt var att starta en kassetfabrik. Det var pappas första barn. Ett livsprojekt som verkligen gått före det mesta. Ett tag kretsade allt kring fabriken. Det var en jättekamp bara att få allt att funka. Till slut gick det inte längre. Först tänkte

jag göra en film men jag insåg att det skulle bli för svårt och för dyrt. Pappa har stor integritet och är svärfångad på bild. Då dök tanken upp att göra det rumsligt. Med Beckers fick jag de rätta förutsättningarna. Igår fick jag reda på att Nationalmuseet i Burkina också vill ställa ut projektet så det blir två sammanflätade utställningar samtidigt.

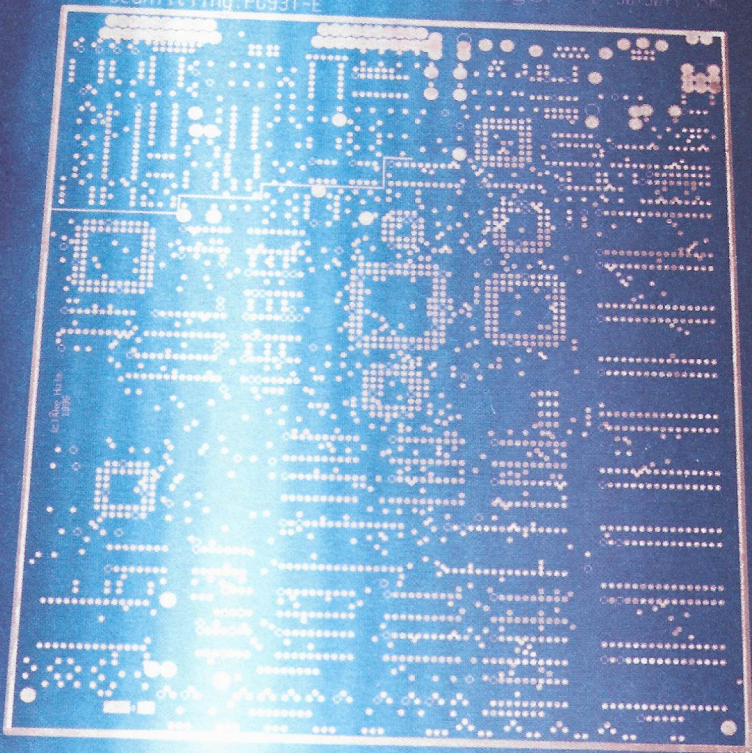
Varför ville du göra just det här projektet?

– Det känns självklart för mig att berätta om den här nedlagda industrin i en industrimiljö som det är ute på Lövhöjden. Nu håller jag tummarna för att allt ska klaffa, det är så mycket strul att få hit allt material. Det skickas i en container från Burkina Faso via mellanländer, det är en massa papper och diplomati inblandat. Nu pratar jag om den här kassetfabriken hela tiden och känner att jag håller på att bli som min





TEX51407 Tue 4 Apr 1995 13:22:06 Layer 4 30x30 11 35mm
ScanTime: P0931-E



© 1995 Texas Instruments



FOTOGRAF: PIERRE BJÖRK

pappa, haha. Men hela historien säger så mycket om hur svårt det är att starta industrier och utbyta varor. Det blir också tydligt hur värdet, såväl emotionellt som monetärt förändras över tid.

Ser du en parallell till konstvärlden?

– Det gör jag verkligen. Inte minst vad det innebär att upphöja en vara på piedestal i ett konstsammanhang.

Theresa Traore Dahlberg är just hemkommen från New York där hon varit inbjuden av Columbia University för att prata om filmer och konst. Hon känner sig fortfarande hemma i staden som hon bodde i under sex år. 21 år gammal åkte hon över för att dela en lägenhet med kompisar i området Bus-

chwick, »bland slum och shootings». Nu är det »uppstädat och fullt av biodynamiska fik». Traore Dahlberg assisterade dokumentärfotografer och regissörer samtidigt som hon försörjde sig på brödjobb, innan hon sista året pluggade experimentell film.

Var det i New York som du kom på att du ville jobba med konst?

– Ärligt talat så visste jag inte ens att Mejan fanns. Och jag kände inte heller till DI (Dramatiska institutet) mer än att folk sa att skolan var omöjlig att komma in på eftersom de bara tog in fyra studenter vartannat år. Kanske bidrog min ovisshet och respektlöshet till att jag vågade söka och kom in. När jag sedan började på Mejan, hade jag

tänkt arbeta med filmen *Ouaga girls* i utbildningen, men eftersom det projektet redan var påbörjat valde jag att fokusera på installation och skulptur.

Arbetar du på några nya filmer?

– Många frågar mig »What's your next film?» Det känns nästan som att jag översköljs av något krav att göra en ny film. Så funkar det inte för mig. Att göra en ny film är ingen uppgift för mig, utan allt börjar med en idé som jag sedan måste följa. Får jag väl den övertygelsen går det att driva igenom nästan allt. Det är som att bli förälskad.

David Castenfors

Theresa Traore Dahlbergs utställning på Färgfabriken pågår 2 februari – 24 mars.

